գոր, որ Մանուէլին ներէ եւ դարձեալ փիլըն տայ: Աբրահամ Եպիսկոպոսն Աստապատցի, որ Սիմէոն կաթողիկոսի կողմանէ Զմիւռնիայէն Կ.Պոլիս եկած էր, եւ կաթողիկոսը կ'ուզէր զինք իրեն փոխանորդը դնել, գաղտպար ամիրան էր, որ Աբրահամի աքսորման հրովարտակը հանել ստիպեց, եւ հրամայեց որ զԱբրահամ Իւսկիւտար ճաշի հրաւիրէ, խմցընէ, եւ յետոյ պատրաստ լլլուէն յանձնէ, որ զինք տանի: Այս առթիւ կը յիշէ Գրիգոր, Ակնայ գիւղէն Էպուչէխցի Սահակ վ.ն եւ Ընդեպիսկոպոսն, իբրեւ պատրիարք Հայոց Կ.Պոլսոյ (1707 Յունուար 22—26 Սեպտ., վերստին 30 Դեկտ. 1708—1714) որովհետեւ կաթողիկեայ եղած էր, կէտիկ փաշային անցած ժամանակ՝ Հայերը պատուհանէն "թափեցին զգարշութիւնս ապաւառից ի գլուխ նորա" (187): Ժամանակէս կ'ըսէ. "Ովաննէս պատրիարքն Կոստանդնուպօլսոյ Բաղիշեցի, յարեան ի վերայ նորա ի մէջ յեկեղեցւոյն սուսերօք եւ բրօք, վասն ճանաչելոյ նորին զճշմարտութիւն եւ հետեւելոյն նմա, որ ոչ սակաւ զաղմուկս յարուցին եւ նախատական բանս եւ հայհոյութիւնս խօսեցան եւ այնքանս ոչք կամէին ի կենաց հանել զինքն" (189):

Իգնատիոս Եպս. Արաբկերցի, կաթողիկեայ, իր մէկ գրութեան մէջ կ'ըսէ Գրիգորի մասին. "Զաքարիա վ. Նուիրակն Էջմիածնի... զնոյն սրիկայն, որք էին հակառակք Յակոբ Պատրիարգին, յարոյց եւս ի վերայ Գրիգոր